

LÉKA GÉZA

Az ajánlás mögött

„Szabadúszó (...) Léka Gézának,
ifjúnak-öregnek: öleléssel, baráti örömmel,
hogy végre rátalált az egy igaz útra:
Bp., 2002. február 6.
Dzsó”

*Dzsó,
öreg Dzsó, ha tudnád,
letértem végleg az egy igaz útról.*

*Bebontóztam,
mint rafinált vércse a bálamadzagba,
ezentúl se ösztön, se étvágy,
de solymász még röptet,
még ráküld a falatra.*

*Egy igaz út? – micsoda infámis
hazuság. Úgy álltam rajta, mint
koldus a pap udvarán,
elcsapva, kisémmizve,
hit, szó és hátország nélkül,
akár egy szemérmes lírai mamlasz,
megélhetési tollázkodó,
szemem tükrén a lefagyott
gömöri tájjal.*

*Anyám halkán,
lopva jajdult bennem:
Gézukám, nekem fogalmam se volt,
hogyan ilyen keserves az életed,
zokogta hajszálpontosan,
és nézte, csak nézte a verset,
a strófák között áthúzó delejt,
s ahogy fölszikkraznak,
mint örülten berregő, bolondító relék,*

*én meg imádkoztam,
de ma se tennék másként, ha tudnám:
releváns opció-e még.*

Kölcsönhatás

Nem vagyok szegény, de a szegénység remegtet most is. – villogott bennem Tíz mondatod negyedik sora, amelyet nyilvánvalóan nem emelt fölvel, ahogy a többit, sokkal inkább a Ködmön szorításában tarthattál csak igaznak. Dzsó, öreg Dzsó, ma sem bánom, hogy bennem rekedt a szó, mert micsoda szentségtörés lett volna, ha fejedre olvasom, amit gondolok, hogy téged nem a szegénység, egy fenét!, sokkal inkább a sóherség az, ami remegtet. Szemem se rebbent, ünnepeltük tovább a verset, Isten is megtette, amit ilyenkor elvártál tőle, letett élénk egy palack szentgyörgyhegyi zöldveltelinit. Néhány korty, s zengett a népdal: aszú szőlőből a nyaka, nádmézből meg az ajaka, bömböltük a panelház hetedik emeletén. Ó, Gezám, Mezám, Gemezám, becézgettél, mígnem filléres öngyújtódat és parányi tárcádat rám tukmálva leküldtél a közeli MDF-piacra, szelepeltessem meg a gyújtót a maszek gázosnál, és töltessem is föl, így tán olcsóbban kijössz, mintha újat vennél. Belesápadtam. Micsoda? Két-három gyújtás, és szertehull görgöstől, emelővillástól, tűzkövestől. Mire kivártam a soromat, már lobogott a vérem. Nem érdekelt se szelep, se más hitványság, ellentmondást nem tűrően markoltam rá a kiválasztott portékára: Ezt kérem. Az egészet. Utolsó szálig, úgy, ahogy van. A műanyag tokba tűzdelt száz darab színes öngyújtó alig fért el a tenyeremen, és én letettem elébed, mint valami ügyes születésnap tortát. Azóta se tudom, a meglepetés, vagy az öröm volt-e a nagyobb, hogy végül egyetlen forintodba sem került, mert megszólalni se tudtál, ám másnapról erősebben öleltél, néztél a szemembe, ha kedvedre volt, ha nem.